

עש"ק פר' שופטים תש"ע

דעה חכמה לנפשך

פרשת שופטים

שיחות הר"ן

שיחות קודש
מאת מו"ר שליט"א

יוצא לאור ע"י מכון

"יום החכמה"

שע"י ישיבת "תורת הכם" ללימוד הנגלה והנסתר

רח' אהלי יוסף 4, ירושלים עיר"ק תובב"א

**להלן רשימת שיעורי התורה
המתקיימים בבית מדרשינו במשך השבוע**

שיעורים באידיש

- ❖ שיעור בגמרא מסכת סוכה, מפי הר"ג המפורסם ר' יהושע כהן שליט"א, בימים א'-ה' בין השעות 4:00-5:00 אהח"צ.
- ❖ שיעור בשער הכוונות למהר"י זי"ע, מפי מו"ר הגה"צ שליט"א, בימים א'-ה' בין השעות 7:00-8:30 בערב.
- ❖ שיעור בספר נתיב מצוותיך להרה"ק מקאמארנא זי"ע ואוצרות חיים למתחילים מפי מו"ר הגה"צ ביום ג' בשעה 9:00 בערב.
- ❖ שיעור בשעה"כ - שבת ביום ד' בשעה 8:15 בערב.

שיעורים בלשה"ק

- ❖ שיעור בספה"ק עין חיים למתחילים, מפי מו"ר הגה"צ שליט"א, ביום ב' בשעה 9:00 בערב.
- ❖ שיעור בספה"ק שיהות הר"ן, מפי מו"ר הגה"צ שליט"א, וסדר התרת קללות לפי מנהג הרש"ש זי"ע, בליל שישי בשעה 8:00.
- ❖ שיהת קודש ברעווא דרעוויין שלוש סעודות (מוזמן צה"כ דר"ת).

ניתן לשמוע שיעורי מו"ר שליט"א ב"קול הלשון"

- ❖ **שיעורים באידיש:** טל' 03-6171086 (באמריקא: 6469777900 בענגלאנד: 1617985500)
 - שיעור בספה"ק אוצרות חיים - שיעור מס' 1 (באמריקא ובענגלאנד: 3-4-37-61)
 - שיעור בספה"ק רחובות הנהר, נהר שלום, סידור הרש"ש - שיעור מס' 3 (באמריקא ובענגלאנד: 3-4-37-63)
 - שיעור בהסידות (פר' השבוע) - שיעור מס' 2 (באמריקא ובענגלאנד: 3-4-37-62)
 - שיעור בספר נתיב מצוותיך ואוצרות חיים - שיעור מס' 5 (באמריקא ובענגלאנד: 3-4-37-65)
 - שיעור בשעה"כ שבת - שיעור מס' 6 (באמריקא ובענגלאנד: 3-4-37-66)
 - שיעור בספר אדיר במרום לרמח"ל (טל' 03-6171041) - שיעור מס' 2 (באמריקא ובענגלאנד: 2-7-5-2-62)
- ❖ **שיעורים בלשה"ק:** טל' 03-6171041 (באמריקא: 6469777900 בענגלאנד: 1617985500)
 - שיעור בספר התניא - שיעור מספר 1-2 (באמריקא ובענגלאנד: 2-7-5-2-1)
 - שיעור בסה"ק שיהות הר"ן (ושער יחז"א) - שיעור מס' 3 (באמריקא ובענגלאנד: 2-7-5-2-3)
 - שיעור בסה"ק ליקומי מוהר"ן - שיעור מס' 1-3 (באמריקא ובענגלאנד: 2-6-5-2-4)
 - שיעור בסה"ק עין חיים - שיעור מספר 1-1 (באמריקא ובענגלאנד: 2-7-5-2-1)
- ❖ **שיעורים באנגלית:** טל' 03-6171002 (באמריקא: 6469777900 בענגלאנד: 1617985500)
 - שיעור בספר נתיב מצוותיך ואוצרות חיים - שיעור מס' 1-3 (באמריקא ובענגלאנד: 2-7-5-2-3)
 - שיעור בסה"ק ליקומי מוהר"ן - שיעור מס' 1-3 (באמריקא ובענגלאנד: 2-6-5-2-4)
 - שיעור בסה"ק עין חיים - שיעור מספר 1-1 (באמריקא ובענגלאנד: 2-7-5-2-1)

כמו כן ניתן לשמוע כל השיעורים בזמן אמירתם בטל' 03-6171002 (באמריקא: 6469777900).

אפשר להשיג הקלטות השיעורים ממערכת קול הלשון בטל' 02-5816622.

ניתן לקבל את הקונטרס מידי שבוע בדואר אלקטרוני ע"י משלוח בקשה לכתובתנו:

tc7@neto.bezeqint.net

ויהי רצון שבכח התורה הקדושה נזכה להתדבק בו ית' בראוי
ולעשות רצונו בלבב שלם למען לא נבוש ולא נכלם לעולם ועד
ונזכה כולנו יחד לביאת משיח צדקינו ככ"א.

מכון "יום החכמה"

ת.ד. 5245 ירושלים

טל': 057-3153884 טלפקס: 02-5389584

דא"ה רעוא דרעוין פרשת משפטים תשס"ט

**פּי יפּלא ממוך דבר למשפט פּין דם לדם פּין דין לדין ופּין נגע
לנגע דברי ריבית בשעריך וקמת ועלית אל המקום אשר יבזר
ה' אלהיך בו: ובאת אל הפהנים הלויים ואל השפט אשר יהיה
בימים ההם ודרשת והגידו לך את דבר המשפט: ועשית על
פי הדבר אשר יגידו לך מן המקום ההוא אשר יבזר ה' ושמרת
לעשות ככל אשר ירוך: (דברים י"ז, זז'-י')**

לרפאות. וכן הדבר כשאדם הוטא ופגם
בנשמתו בכל צד, ונחלשה מכף רגל ועד
ראש מרוב עוונותיו. אזי צריך שידע שיש
רפואה למכתו. והיא התורה הק'. שיש כח
באור התורה למלאות כל הפגמים
והחסרונות, וכשחסרים לו מצוות עשה
ומצוות לא תעשה, אזי בכח התוה"ק יכול
למלא כל החללים, ולהשלים כל החסרונות.

והנה מצד אחד היה הפגם יותר גרוע
בחורבן הבית הראשון שעברו על ג'
העוונות, אלא כיון שעסקו בתורה ענשם היה
פחות. ובודאי אם היו לומדים תורה בדביקות
כראוי לא היו נופלים לג' העוונות כלל. מ"מ
כיון שלמדו תוה"ק, אפי' שנכשלו בעוונות
גסים כאלה, אומר האדמו"ר האמצעי,
שאעפ"כ התוה"ק השלימה את כל הפגמים.
כי התורה ממלאה את הפגמים והחללים.
[הגם שלא ברכו בתורה תחילה].

משא"כ בבית שני היתה שנאת חנם וגם
היה ביטול תורה, כמו שרביה"ק

אי' במדרש שבשעת החורבן שאלו מלאכי
השרת את הקב"ה כתוב בתורתך ושפך
דמו וכסהו בעפר, ואותו ואת בנו לא תשחטו
ביום אחד. ואיך שפכו דמם כמים ואין קובר.
אמר להם הקב"ה כלום יש שלום בעולם.
דברי ריבית בשעריך. כי כשיש דברי ריבית
צריך לבא לבית המקדש, וקמת ועלית אל
המקום אשר יבחר ה'.

איתא בגמ' יומא (ט' ע"ב) שבית שני נחרב
משום שנאת חנם. שלא כבית
הראשון שנחרב משום ג' עבירות ע"ז ג"ע
ושפ"ד, אלא על הטא אחד חרב, שנאת חנם.
ואי' בגמ' (נדרים פא) שהנביאים שאלו
והחכמים שאלו על מה אבדה הארץ, ונענו
על שלא ברכו בתורה תחילה.

**א. בחורבן הבית ראשון עסקו בתורה
לכן ננאלו אחר ע' שנה**

והענין, שכשהאדם הוא הולה אזי צריך
ליקח רפואות, כי מצד שם אלקים
בסוד הטבע, עשה ה' שיש כח לרפואות

**ב. עיקר תשובת אלול ע"י העסק
בתורה"ק שיש בה בה להשלים כל
החסרונות**

בהודש אלול צריך לשוב בתשובה ולרפא רמ"ח אברינו ושס"ה גדינו, ומי יאמר זכיתי לבי ומהרתי מחטאתי, הרי העצה היחידה הוא למלא ההללים והחסרונות ע"י לימוד התורה. ולזה צריך להתמיד בכל עת ממש. שלזה מוכרח להיות מקושר לשורש נשמת ישראל. וכל אחד יודע מרת נפשו, כי 'הינם נמכרתם' (ישעיה נב ג), שכל הגלות הוא משום שנאת הינם.

לבן צריך להתקשר באמת לשורש נשמת ישראל שע"י"ז יזכה לאור התורה ולגאולה. וכמו שאור החיים הק' כותב (שמות כו ב') שמשנה רבינו אין רוצה לגאול עם שבטל מהתורה.

והשלום תלוי בסוד היחוד. דשלום הוא בסוד יסוד. וירושלים היא עיר שחוכרה לה יחדיו, ועיקר קדושת ירושלים הוא עבודת היחוד. כי נשמות ישראל ועולמות העליונים הם חד, ישראל ואורייתא

אומר בשיחות הר"ן שכשיש שנאת הינם יש ממילא ביטול תורה, כי ישראל"ל ר"ת יש שישים ר'בות א'ותיות ל'תורה, וכן יש ששים רבוא נשמות ישראל, וכשחסר מאהבת ישראל חסר באותיות התורה (א).

ולכן כיון שלא היה לימוד התורה כראוי, לכן נתארך הגלות עד הנה. כי רק התורה"ק ממלאת כל החסרונות. וכשהיה החורבן מחמת ביטול תורה לא נתקנו החסרונות.

וזה מה שהפסוק אומר, כי יפלא ממך דבר למשפט, שזה פלא גדול מאד מדוע לא היתה הגאולה עד הנה. ואיך נתארך הגלות כ"כ. והתירוץ הוא, 'דברי ריבות בשעריך', כשחסר אהבת ישראל בשלימות, והסימן הוא שחסר לו חשק להתמיד בתורה כי זה תלוי בזה. וכשיש שנאת הינם אינו יכול להתמיד בתורה בכל עת, כי הא בהא תליא. כשחסר אהבת ישראל בלב אחד, ומקמרגין על זה ועל זה, ממילא אין עוד חשק לתורה וזהו שורש הגלות.

(א) וזה"ק שיחות הר"ן אות צ"א: 'סגלה להתמדה שיוכה להיות מתמיד בלמודו, הוא להזהר לבלי לדבר על שום איש ישראלי כמו כשהכלה היא יפה אזי האהבה בשלמות אבל כשיש להכלה איזה חסרון ומום, אזי בודאי אין האהבה בשלמות כמו כן התורה נקראת כלה כמו שכתוב (דברים לג-ד): "תורה צוה לנו משה מורשה" ודרשו רבותינו, זכרונם לברכה (ברכות נז פסחים מט): "אל תקרי מורשה אלא מאורסה", וכל אחד מישראל יש לו אות בתורה, כי ששים רבוא אותיות התורה כנגד ששים רבוא נשמות ישראל. וכשיש חסרון באחד מישראל נמצא שיש חסרון בתורה ששם שרש נשמות ישראל כנ"ל ועל- כן בודאי אי אפשר לאהב את התורה בשלמות אבל כשיזהר מלדבר על שום ישראל ולבלי למצא שום חסרון בשום ישראלי נמצא שאין בהתורה שום חסרון ומום אזי בודאי יאהב את התורה מאד ואזי יתמיד בלמוד התורה מגדל האהבה כנזכר לעיל וזהו 'תורת ה' תמימה' (תהלים יט-ח), הינו כשתורת ה' היא תמימה בלי שום חסרון ומום דהינו כשנוהרין לבלי לדבר ולבלי למצא שום חסרון בשום ישראלי שהוא אות מהתורה, נמצא שאז תורת ה' תמימה בלי שום חסרון ומום, אזי הוא משיבת נפש כי אז דיקא זוכין לאהבת התורה ומרגישיין טעם מתיקות התורה שמשביבה את הנפש מאחר שאין בה שום חסרון כנ"ל ואז זוכין להתמדה כנזכר לעיל:

שזה עיקר אבידת האשה שאינו יודע דרך הדביקות בשכינה, שהיא עיקר אשה יראת ה' וכל עבודתו בערבוב בלי בהירות. וזה הבחי' שנתרחק היו"ד העליון מיו"ד התחתון, ואינו יודע איך לעבוד את ה'. ומרמזים לו ששיש ריחוק למעלה.

וזהו עבודת הצדיק האמת, לעשות משפט צדק, שיחזור בחי' תאבה האשה, ולייחד היו"ד העליון והיו"ד התחתון, שזהו עיקר כוונת אלול כמ"ש בלקו"מ סי' ו', שצריך לייחד אות א'. וכמ"ש מהרנ"ת שכל מחלוקת בין שני אנשים הוא בחי' משפיע ומקבל, מלווה ולווה וכדו', וצריך השופט לעשות שלום ביניהם, שבזה מייחד קוב"ה ושכינתיה.

וכשחמר ענין השידוך, בין בפשטות, בין בשלום בית, בין שחמר לו בהירות בעבודת ה'. כל זה הוא מורה על חסרון ביחוד קוב"ה ושכינתיה. והוא בחי' שנאת הינם שבזה נתרחק מדרך היחוד. ובזה גם נתרחק משלימות ההתמדה בהתוה"ק. שלזה נחרב הבית המקדש. כי זה תלוי בזה, שאם היה לומד תורה יומם ולילה היה בודאי זוכה לייחד קוב"ה ושכינתיה ועי"ז היה כבר זוכה לאהבת ישראל ושלום עם כל ישראל.

אלא שכיון שהוא רחוק מהתורה כן הוא רחוק מהשלום. וזהו כי יפלא ממך, שזה דבר פלא מאד, היתכן ואיך יזכה להתחיל לחזור לאור השלום.

וקמת ועלית אל המקום' היינו שצריך לעלות לירושלים שהיא עיר שחברה לה יחדיו, שכל קדושתה באור היחוד. וכמו כן הוא עבודת ההתקשרות לצדיקים אמיתיים שהם יגלו לו דרך החיים, כי זהו עיקר עבודת הצדיקים להשלים היחוד.

חד. ומי שמייחד העולמות באמת, הרי הוא אוהב כל אחד מישראל, כי בכל עת הוא מייחד קוב"ה ושכינתיה. שהוא ענין עמוק מאד. וכל עבודת אלול הוא רק כדי לזכות לייחד קוב"ה ושכינתיה.

הרה"ק ר' נתן זי"ע מפרש 'שופטים' ושוטרים תתן לך בכל שעריך', שכל מחלוקת שיש בין שני אנשים, הוא מושרש בפירוד עליון ה"ו, וכשחמר אור היחוד באמת בין קוב"ה ושכינתיה, מזה נמשך המחלוקת. והצדיקים הם השופטים שהם בחי' תפארת ועבודתם לייחד קוב"ה ושכינתיה. בסוד אות א', שהו' האמצעי הוא השופט, הצדיק, ועבודתו לייחד יו"ד העליון עם יוד התחתון, היינו קוב"ה ושכינתיה.

וכפי שעוסק בעבודת היחוד, כעבודת השופטים האמיתיים, כן יזכה להיות באחדות עם כל ישראל, לאהוב כל אחד מישראל באמת, כי כל אחד הוא אות נוסף של התורה. וכשמייחד האותיות כן מייחד כל הנשמות.

ג. שלימות השידוך ומציאת בהירות דרך העבודה הוא ע"י התקשרות לצדיקים שהם מחפשים האבידות ומשלימים היחוד.

רביה"ק מגלה בלקוטי מוהר"ן (חלק שני סי' פז) על הפסוק ואם לא תאבה האשה ללכת אחריך, ר"ת אלול בתבות ואם לא ללכת א'חריך. דבתוך זה כתיב 'תאבה האשה'. כי אם ה"ו אינו פועל ביחוד קוב"ה ושכינתיה, הרי הוא פוגם בזיווגו שאינו מוצא השידוך, או שנשא אשה ואין לו שלום בית, או שנאבד ממנו דרך העבודה,

רמז דרוש סוד ורזין דרזין, ויחד עם זאת אינו מסיח דעת מהשכינה הק' שהיא בחי' התפילה. כי בתוך לימוד התורה הם מדברים עם השי"ת, ודבקים בה' בתכלית הדביקות. וגוונים את המלכות בשלימות ברדל"א. ולכן נמצא ברדל"א גם שורש התוה"ק, וגם שורש התפילות והמצוות דאורייתא ודרבנן, הכל לכל גנוז ברדל"א. כי הצדיק זוכה לשורש האמונה ואינו מסיח דעת ממנה. וכל תיבה מחובר בה תורה ותפילה כאחד.

רזה פירוש הפסוק שאומרים בלדוד ה' אורי וישעי' בימי אלול, 'כי אבי ואמי עזבוני וה' יאספני', היינו שצריך לעזוב את ההבחנה שאבי ואמי הם בנפרד זה מזה, תורה לחוד ותפילה לחוד. אלא וה' יאספני הוא דרגת הכתר שכלול בו תורה ותפילה כאחד. שצריך לזכות שזו הדרך תתגלה לעין כל. כי יצפנני בסוכה, שצריך לייחד שמות הוי"ה אדני שהוא בגי' סוכה. שכבר צריך לעשות שלום בעולם, בחי' ירושלים עיר שהוברה לה יחדיו, ששם מאיר החיבור האמיתי. שזה עבודת הצדיקים לבנות את ירושלים בכל עת. וכל פלוגתא שיש בין ימין ושמאל הם מתקנים מיד ושופטים משפט צדק להחזיר השלום ולהשלים היחוד. כי זהו עבודת הוי"ו האמצעי לייחד יו"ד העליון והיו"ד התחתון. שהוא חיבור התורה והתפילה.

וכל אחד לפי מדרגתו יש לו מדרגה בקדושת ירושלים, כמה שמתחבר לקדושת החיבור העליון, שבעת עסקו בתורה הוא בדביקות בה', ובתפילה הוא בכוונה שהוא בבחי' תורה. כ"ש כשנכנס יותר להתרגל ללכת מדרגא לדרגא, כמו שאמר הרה"ק הקדושת לוי שלא ביום אחד

ד. דרגת רדל"א למעלה מתורה ומצוות, כי הוא דרך חיבור התורה והתפילה כאחד

ולפעמים כשמשיג השגות אלקות ומתגלה אור היחוד, יש שנעלם דרך היחוד, בחי' (קהלת ז' ט"ו) 'יש צדיק אבד בצדקו, וכ"ש מי שאינו צדיק ושקוע בתאוות ומרוחק מעבודת הכו"א. איך יזכה להתדבק באור היחוד.

אלא שהתוה"ק היא בסוד מוחא סתימאה, היא עצם התגלות השי"ת בעולם, וכלולה מכל שמות הקודש, כל הנגלות וכל הנסתרות הוא עצם התגלות חכמה סתימאה. ולמעלה מזה יש מדרגת הגלגלתא היא שורש התרי"ג מצוות, זו' מצוות דרבנן בגי' כתר. שהוא בבחי' אחת, למעלה ממוחא סתימאה. והמדרגה העליונה משניהם הוא רישא דלא אתיידע שצריך אדם לדעת שאינו יודע כלום, רק להאמין באמונה שלימה בכורא ית'. כי המלכות גנוזה ברדל"א.

והצדיקים שדבקים בתורה הק', לא רק שדבקים באותיות התוה"ק, ולא רק שמקיימים המצוות, שהוא בדביקות עצומה, כי מצוה לשון צוותא. וכלול בזה עבודת התפילה שהיא נתינת צדקה לשכינה הק'. כמ"ש בירושלמי שסתם מצוה היא צדקה. ופי' בתפארת שלמה שכל מצוה היא צדקה לשכינה הק'. והתפילה היא שורש כל המצוות.

ולמעלה מזה הם מתדבקים ברדל"א שאותיות התורה מתחברים עם התפילה, והמלכות גנוזה ברדל"א, כי מחשבת הצדיק משוטטת באותיות התורה וביחודים עליונים, בכל חלקי התורה בפשט

עת. וזה עיקר מלוכת הצדיק, הרעיא מהימנא, שהוא רועה את השכינה הק' בכל עת ואין מסיח דעת ממנה לרגע.

כמו דאי' במדרש, שאמר דוד המלך בגדל ענותנותו שאין לו שום זכות, רק זאת שהיתה מחשבתו מחוברת בכל עת בשכינה הק', שהוא בחי' שהיה בבית המרחץ וראה שהוא נימול ונתקררה דעתו, שהוא אור היסוד שמיחד קוב"ה ושכינתיה עי"ז נתקררה דעתו. ולכל זה צריך דייקא לבא ע"י שפלות אמת, באמת לאמיתו. מי יאמר זכיתי לבי, בכל תנועה רק לכבוד הבורא כל עולמים.

ה. צריך להתחיל בימי אלול לעסוק בעבודת ראש השנה. והוא בקל יותר כי עדיין הדברים בשרשם העליון

ובקדושת לוי מובא שצריך לעסוק בימי אלול בהעבודות של ראש השנה, כי אם נזכר בר"ה לבד, זה מדי מאוחר. וצריך לפעול כל העבודות של ר"ה בימי אלול. כי בימי אלול נתעוררים י"ג תיקוני דיקנא עד מקיפי אבא ואימא שהם בחי' שורשים עליונים. והעבודה בימי אלול היא ללמוד סודות היחוד. כל אחד כפי מדרגתו, לחבר התורה עם שמות הק' יחד עם תפילה. וכן כשעוסק בתפילה יתקשר לתודה"ק שהוא ענין כונת התפילה, כי אפי' פירוש המלות הוא בחי' תורה הק' כל אחד כפי מדרגתו.

כלל הדברים שהצדיקים מחזירים אחר האבידות להחזירן לבעליהם. היינו להחזיר היחוד קוב"ה ושכינתיה. וכשמוצאים אבידה ישנם מלאכים שתוקעים תקיעה

ולא בשנה אחת זוכים להכנס לקדושת העבודה, אעפ"כ באחרית הימים יזכה לשלימות העבודה. וזהו זקמת ועלית אל המקום, שאנו צריכים להתחבר לצדיקי אמת שהם פתחו דרך לכל אחד שיזכה לבא לקדושת ירושלים, כי הצדיקים הם בחי' קדושת הבית המקדש, קדושת שני הכרובים. ועל ידם מקבלים כחות ליחד קוב"ה ושכינתיה בכל עת.

כי עיקר עבודת הצדיק הוא רק ליחד קוב"ה ושכינתיה, ובכל עת מחשבתו משוטטת רק ליחד קוב"ה ושכינתיה. וכשרואה ח"ו שיש אבידות, בגשמיות או ברוחניות, או מרגיש שחסר היחוד העליון. וכמו שאומר הכעש"ט שצריך להתעורר בפה גדול כשחסר היחוד האמת, יראה ונורא.

וכמו שהזכרנו לעיל שכל הגלות הוא מחמת חוסר ההתמדה בתורה יומם ולילה שזה תלוי בהתאחדות עם כל נשמות ישראל, שזה תלוי ביחוד העליון, כעיר שחברה לה יחדיו, כפי שמיחד קוב"ה ושכינתיה, שהתורה בדביקות והתפילה בכונה עצומה, ובכל עת לשוטט במחשבתו באלקותו ית"ש. כן יזכה לאחדות עם ישראל ושלימות התורה.

כי כל החורבן הוא רק כשלא נבנה ע"י משה רבינו, שהוא בבחי' שלא נכנס לארץ ישראל. אבל כשבונים את הבית המקדש עם דעת, היינו בבחי' שמושה רבינו בונה אותה, עי"ז אין חורבן בית המקדש. כי מיחד קוב"ה ושכינתיה באור הדעת. שאזי יש לה קיום אמיתי לעד. ולכן כביכול צריכים להביא את משה רבינו לירושלים עיר הקודש, שהוא אור הצדיק האמת, שיחד קוב"ה ושכינתיה בכל

לבקש שיתגלה אור התוה"ק, יום ולילה לא ישבותו, ויזכו למלאות כל הפגמים.

כי התוה"ק הוא התגלות השיר שיתער לעתיד, י' י"ה יה"ו יהו"ה, שהוא אור החדש שמאיר בתוה"ק שמתקן כל הפגמים.

ו. דרך התשובה להיות בקי ברצוא, להתעורר בכל יום שעוד לא התחיל כלל לשוב. ולהיות בקי בשוב, גם כשנפל למקום נמוך מאד, ידע שהשי"ת איתו ואצלו

הנה ימים באים נאום ה', ימים הנוראים, חויץ ממה שצריך לשוב בתשובה בכל הענינים. מ"מ גם כשמנסה האדם לתקן בענין אחד, יש שנופל בענינים אחרים. כמ"ש רביה"ק שהוא סוד היו"ד העליון שבאלף, בסוד קס"א, אם אסק שמים שם אתה, שצריך בכל יום לשוב בתשובה ע"ג תשובה, וכן להיות בקי בשוב, שכשנופל, יתחזק מאד מאד לדעת שהשי"ת איתו ואצלו, שהוא היו"ד התחתון, בסוד שם ס"ג, שגם כשנסוג אהור. כי גם כשנפל מאד,

תרועה תקיעה, ר"ת תר"ת, ר"ת תאוות רשעים תאבד (ב). כי תר"ת הוא סוד נצה הוד יסוד. שהוא בחי' הבית דין שמקשרין היו"ד העליון והתחתון שהם בחי' נצה והוד, ע"י היסוד. וזה עיקר עבודת המלאכים הוא לייחד קוב"ה ושכינתיה, בחי' עיר שהוברה לה יחדיו.

וכמו שאמר הגר"א שעיקר עבודת הצדיקים רק לייחד קוב"ה ושכינתיה. ועיקר היחוד הוא ע"י יסוד, והיסוד נבנה ע"י התפארת. היינו שהיחוד ע"י לימוד התורה, ולכן עיקר עבודת האדם לבקש לזכות לכל חלקי התוה"ק. שבזה יוכל לתקן כל החטאים ולמלאות כל החסרונות. שע"י ביטול תורה נתארך הגלות עד הנה.

ולכן עיקר תפילת האדם הוא לזכות לייחד קוב"ה ושכינתיה, לחבר התורה והתפילה, ולהשלים כל החסרונות, כי כל החסרונות נתמלאים ע"י הדעת. לכן עיקר תפילת האדם צריך להיות לזכות לתוה"ק, כי רצון ה' נתגלה ע"י תורתו. ולכן עיקר תשובת אלול צ"ל על ביטול תורה. כי משה רבינו אינו גואל עם בטל מהתורה. ולכן צריך

(ב) וזלה"ק בלקו"ת סי' פ"ח: "ודע, שיש מלאך, ותחתיו כמה ממנים, וכלם אוהזים בידם שופרות והם עומדים וחופרים תמיד ומחפשים תמיד אחר אבדות, והם תוקעים תקיעה תרועה, ואחר-כך חוזרים ותוקעים תקיעה, וכשהם מוצאים איזה אבדה, נעשה רעש ושמחה גדולה כי יש כמה דברים אבודים, הינו מה שאובדים אבדות הרבה על ידי התאוות, בבחינת (תהלים קי"ב, י') "תאות רשעים תאבד" ואפלו מי שהוא צדיק הוא אובד גם כן לפעמים, בבחינת (קהלת ז', ט"ו) "יש צדיק אבד בצדקו" ואפלו הצדיקים החופרין ומבקשים אחר אבדות, הם אובדים גם-כן לפעמים, בבחינת (תהלים פ"ג, י"ח) "ויחפרו ויאבדו" – שאפילו החופרים אחר אבדות חוזרים ואובדים לפעמים, וזה בחינת (קהלת ג', ו') "עת לאבד" תאות רשעים ת'אבד – ראשי תבות: תקיעה, תרועה, תקיעה, כי המלאכים המחפשים אחר האבדות, שהם בחינת 'תאות רשעים תאבד', הם אוהזים בידם שופרות ותוקעים תר"ת כנ"ל. ואמר: שכל הנ"ל, דהינו ענין כונת אלול, שהם תקון לפגם הברית וענין הפרות הנ"ל, וענין זה של המלאך וכו' כנ"ל – הכל אחד, ויש בזה ריזן גדולים."

ונפש. כי משיח יבא רק בזכות התורה, לא כמו שהושבים בעולם שקשה להתמיד יום ולילה, התורה מעידה שהבית המקדש לא נבנה כי אין מי שמתמיד יום ולילה, וזה בודאי שייך לנו מאד. כמו שכתוב 'כי אם בתורת ה' הפצו, ובתורתו יהנה יומם ולילה', כשדבוק בתורת ה' שהוא עבודת היהודים, שהוא תורת ה' לפני ששת ימי בראשית, מי שדבוק בעבודת היהודים, הסימן לכך הוא שבאמת לומד תורה יומם ולילה. כי ע"י היסוד נבנה התפארת. כשיש אור היסוד שמיוחד יהוד עליון, אזי בודאי זוכה לתפארת, לעסק התורה בפשטות.

כ"י יפלא ממך וגו' וקמת ועלית אל המקום, שע"י שיתדבק בקדושת ירושלים, שהיא עיר שהוכרה לא יחדי, ליהוד התורה והתפילה כאחד, יזכה לבחי' תורתו יהנה יומם ולילה.

וזה 'נצור מצוות קדשך', דע"י אור התורה יתמלאו כל החסרונות ויזכה לקיים כל המצוות. כי מה שקשה לקיים המצוות הוא מחמת שעבירה גוררת עבירה, וחסר לו פה ושם קיום המצוות, אבל ע"י לימוד התורה נתמלאים כל החסרונות באורות הגן עדן, ואזי מצוה גוררת מצוה.

ואזי 'שמור שבת קדשך', בזכות שדבוק באור התפארת, בחי' שין של שבת, יחד עם בת, הכלה העליונה. בזה נעשה שלום ואחדות בין המשפיע והמקבל, ע"י השופטים ושומרים, שהצדיקים מייחדים התן וכלה, להחזיר האבידות, להחזיר אשה יראת ה' לבעלה, ולהשלים היחוד כראוי.

אפשר לשוב ולתקן הכל, בפרט ע"י התורה"ק.

וזה הדרך לנצח המלחמה בזה העולם, ע"י התמדת התורה לשמה, לכבודו ית' יחד עם אור היחוד, כעיר שהוכרה לה יחדי. והיסוד נבנה ע"י התפארת. היינו ע"י התמדת התורה"ק כדורות הראשונים יזכה לקדושת היסוד.

כמו שאמר הרה"ק מצאנו זי"ע שרק ע"י יסוד יש תפארת, כפי מה שדבוק בקדושה ואור היחוד, כן זוכה להתמדת התורה באמת, שלא יבטל רגע מהתורה בפשוטו, ועי"ז התורה תמלא כל החללים ותתקן כל הפגמים, ותייחד קוב"ה ושכינתיה, וימצא כל האבידות, ויהיה בבחי' 'תאבה האשה' שהשכינה תסכים כביכול לחזור אלינו, ונדע דרך העבודה באמת.

ירחם ה' שלא נהיה בחי' שומה שמאבד מה שנותנים לו, הרי בימים אלו מאירים עלינו י"ג מדות של רחמים, צריך לתפוס באלו האורות, ולא לחכות לראש השנה, כי עכשיו שהדבר נפעל בשורש, יותר קל. וירחם ה' שנזכה לעסוק ביחוד קוב"ה ושכינתיה בכל עת. ונעסוק בהתמדת התורה יום ולילה לא ישבותו, ונתקן הפגמים מכף רגל ועד ראש, ועי"ז נזכה לבנין הבית בתפארתה, ועין בעין נראה בשוב ה' את ציון כביאת גוא"צ ברחמים בב"א.

ז. דעה חכמה לנפשך

וזה פירוש 'דעה חכמה לנפשך'. דכל אחד צריך לקשר היו"ד העליון והיו"ד התחתון שבאות א' שהוא בחי' חכמה

ירחם ה' על בני ישראל שיזכו באלו הימים
הקדושים המסוגלים עד מאוד, לקיים
בח' עיר שחברה לה יחדיו, ולהתמיד
בתורת ה' יומם ולילה, ועין בעין יראו
בשוב ה' את ציון כביאת גוא"צ ברחמים
בב"א.

שיחות הר"ן קס"א

ובאותו שבוע הזדרז להכין את עצמו מוקדם מאד מאד, ונזדרז בעבודתו הק' בתפילה, עד שהשלים התפילה ברגע האחרון של זמן תפילה, והיה מוכן להכנס לרבו בזמן הקבוע שהיה סועד. אלא שלא הגיע השמש לקרוא לו. וזה היה ביום ראשון בשבוע. וחישב בדעתו שמא לא התכוון רבי לקרוא לי ביום ראשון, לכן זירז את עצמו ביום השני גם בזריזות הנ"ל, ושוב לא קרא לו השמש לאכול עם הרבי. כך חזר הדבר ונשנה ביום ג' ד' ה'. כשהגיע ערב שבת קודש ביקש לאחר תפילתו, אבל חשב אולי ואולי התכוון רבי ליום זה, לכן גם זירז את עצמו בהכנה לתפילה וכו'. ושוב לא בא השמש לקרוא לו. והתעצב על זה שלא זכה לאכול עם רבו. ונמל ידיו לאכול סעודת שחרית לבדו. ותיכף שגמר אכילתו בא השמש במרוצה ואמר: הרבי קרא לך שתבא לסעוד עמו.

תיכף בכואו, אמר לו רבו, באמת השבתי לקרוא לך ביום ראשון, אלא רציתי שתתפלל בזמן תפילה כל השבוע. לכן התאחרתי לקרוא לך עד ערב שבת.

כשישבו לאכול, והיה הלחם על השלחן. והרה"ק משינאווע היה לו מנהג קדום ששורשו מהרה"ק ר' פינחס קאריצער זי"ע שבערב שבת אין בוצעין את הפת אלא שוכרין הפת בידיים. והרה"ק מאוסטרובצע

פעם אחד היה מסוכן מאד מאד בליל שבת אחר התענית משבת לשבת כי לא היה מוכין לעצמו שום דבר אחר התענית משבת לשבת כדרך העולם שמכינין לעצמן חלב ומשקאות המיין וכיוצא, והוא לא הכין לעצמו כלל, וגם שום איש לא ידע מזה, ואכל המאכלים שאוכלים שאר בני אדם, והיה פעם אחת מסוכן מאד כנ"ל והיה רעש גדול, ואף על פי כן אחר התענית משבת לשבת ביום ששי היה הולך למרחץ ושם היה המקוה קר מאד מאד, והלך לטבול, ועמד בתוך המקוה זמן רב מאד מאד בערך שתי שעות רצופים, אשר אפילו אדם בריא לא היה יכול לטבול זאת:

הרה"ק מאוסטרובצע זי"ע היה תלמידו של הרה"ק משינאווע זי"ע, והיה מתפלל באריכות גדולה בכל יום, והיה משלים תפילתו עד אחר הצהריים. ורבו הרה"ק משינאווע היה מוכיחו תמיד על כך, שצריך להשלים התפילה בזמן. ואעפ"כ היה ממשיך כמנהגו לאחר התפילה.

והנה הרה"ק משינאווע היה נוהג שבאכילתו בבוקר אחר התפילה היה קורא לחסידים הכי גדולים שיאכלו איתו. ויום אחד נכנס תלמידו הרה"ק מאוסטרובצע ושאלו מדוע איני זוכה לאכול עם רבינו כאחד. ענה לו שיש לי תנאי אחד, הרי אסור לאכול לפני התפילה, אם תשלים את התפילה בתוך זמן תפילה תוכל לאכול אצלי.

ובזה הסיפור התכוון השינעווער רב להוכיח לתלמידו, שאכל יחד עם רבו, ולמעשה הוא כבר אכל, אלא שלכבוד רבו אכל עוד פעם את כל הסעודה. ובתוך זה עלה במחשבתו ענין של 'מחזי כרעבתנותא', ואמר לו, על 'מחזי כרעבתנותא' אתה מקפיד, ואילו על רעבתנותא עצמו אינך מקפיד, שכבר אכלת ארוחתך ואתה חוזר ואוכל איתי.

בלל הדברים למעשה. אפי' שאין לנו עסק בתעניות וסיגופים, ואין אנו בדרגא לעבוד על 'מחזי כרעבתנותא', על כל פנים נתעורר לעבוד על תאות אכילה, ולא לאכול כרעבתן ח"ו, ויהיה זה נגיעה והתקשרות בעוצם יגיעת הצדיק בתעניותיהם.

ראה זאת איך רבו חותך הלחם בידו חתיכה גדולה, ונכנס בו הרהור שאינו כדין השו"ע והגמ' דהבוצע בידו מחזי כרעבתנותא. הרגיש הרה"ק משינאווע את מחשבתו וענה ואמר אספר לך מעשה: פעם היה אסיפת רבנים וקראו גם את הרה"ק ר' נתן אדלר זי"ע, ונתנו לכל אחד מהרבנים כסא לשבת, ור' נתן אדלר היה אז צעיר לימים ולא אבה לשבת על הכסא. והמתינו כל הרבנים עד שיישב על כסאו. בסוף הלך אחד והביא לו כסא של עץ, ואמר לו אחד מתלמידי אחד הרבנים, שזה מחזי כיוהרא שכל הרבנים יושבים על כסא כזה חשוב ואתה יושב על כסא עץ. ענה לו ר' נתן, על מחזי כיוהרא אתה מקפיד וליוהרא עצמו אינך מקפיד. שאתה מדבר אלו בעזות כזה.

שיחות הר"ן קס"ב

איזה יער וכיוצא, והיה מתבודד שם הרבה. ופעם אחת הלכתי עמו בקהלת מעדוועדווקע שהיה דר שם בתחילה כמבואר לעיל, והלכתי עמו אנה ואנה אצל השדות וההרים ונטה ידו על פני השדות וההרים ואמר לי: על כל אלו השדות וההרים שאתה רואה סביב העיר ועל כל המקומות הסמוכים להעיר סביב, בכלם הלכתי וסבבתי כמה

בקהילת זלאטיפאלי התענה פעם אחת משבת לשבת וביום ששי הוכרח לנסוע להמרחץ כי לא היה יכול לילך, ואמר שזה היה מחמת שנודע הדבר לרבים שהוא מתענה, מחמת זה נחלש כל כך רבינו זכרונו לברכה, אף על פי שהיה לו חדר מיוחד בכפר שישב בו לבדו, אף על פי כן היה הולך על פי הרוב על פני השדה בתוך

מעשיהם הטובים, זה לה' אלקינו היינו ליהודים עליונים, אבל הנגלות, הצדיקים שעושים מעשיהם בפרהסיא, זה לנו ולבנינו, להנך הדורות הבאים, שידעו איך ללמוד ולהתפלל.

ונקודת הדבר, שחיצוניות העבודה אין צריך להסתיר, אבל הנקודה הפנימית צריך להסתיר. וכן נהגו צדיקי הדורות. וכמה שצריך להתקשר לצדיקים, לומדים רק חיצוניות, כי פנימיותם הוא בינם לבין קונם בתכלית. וכמ"ש הרח"ק הרבי ר' אלימלך זי"ע שעבודת הצדיקים הם בהסתרה אפי' מהם מעצמם.

בהמשך השיחה מספר איך שהלך רביה"ק בשדות לעבוד את השי"ת. כי בבית יש לפעמים מניעות מבני אדם, ע"י שבני אדם בנו את הבית, מחשבותיהם מפריעים. משא"כ בשדה. שם יכולים להמשיך גילוי אלקות וסודות התורה. וכן תפילות ובקשות.

ולמעשה, היום שגרים בעיר, שלא כל אחד יכול ללכת לשדה, או שזה לוקח זמן רב ליסוע לשדה. אומר הרמ"ע מפאנו שאפשר לעשות שדה גם בתוך הבית. כשאדם מבטל כל הגשמיות שיש בביתו, שלא יבלבל אותו, כי מתבונן שהכל אלקות, עי"ז נעשה כל ביתו בבחינת שדה.

כי הראיה הגשמית שאנו רואים שלחן וכסא, זה מגשם, כי יש שם מגע בני אדם, כל דבר שאדם עושה, נשאר שם רשימו של מחשבת האדם. לכן בשדה יותר נקל לבא לדביקות. ולכן כשמבטל גשמיות החפצים שכביתו, נעשה ביתו בבחי' שדה.

וכמה פעמים היינו שהיה הולך ומתבודד שם בכל המקומות הנ"ל. וסיפר לי ששם על ראש ההר יש מקום גבוה מאד, ושם בראש גבהו שם יש בתוכו כמו בקעה והיה עולה על ראש גבה ההר ונכנס לתוך הבקעה שבתוכו, ושם היה אהב להתבודד כמה פעמים, ולפעמים היה הולך במקומות אחרים כנ"ל וכל זה היה בקהילת קודש מעדוועדווקע שכבר היה צדיק מפורסם בעת שדר שם הוי"ן מה שהיה מרבה בהתבודדות מאד בעת שישב בהכפר וכו"ל. וכן בתחילה כשישב במעזיבון וגם אחר כך בעת שישב בזלאטיפאלי ופה קהלת קדש ברסלב, בכל יום ויום היה מתבודד הרבה. וכמה פעמים שהיה מתבודד כל היום כולו:

כלל הדברים שכל עבודת האדם עדיף שלא ידע מזה שום אדם. שלא יזיק לו עיניהם. יש דברים שכולם עושים, זה ענין אחר. אבל דבר שלא כולם מתנהגים כן צ"ל בצנעא. כתיב הנגלות לנו ולבנינו והנסתרות לה' אלקינו. הנגלות הם תורה ומצוות, בחי' ו"ה שבשם הויה, זה צ"ל בנגלה, לנו ולבנינו. אבל הנסתרות, הוא בחי' י"ה שבשם, לה' אלקינו. כמו שאהבה ויראה צ"ל פנימית. רק דברים שאי אפשר להסתיר, שרי לגלות.

כי נקודת האמת של האדם צ"ל בהסתרה וצנעא. כל מה שאנשים יודעים, זה כבר לא דבר פנימי, לא יחוד פנימי מאד. כמה שהדבר נסתר ונעלם ונסתר. הוא יחוד פנימי יותר, בחי' קוב"ה ושכינתיה במעלה יתרה עד מאד.

הרה"ק ממוזנקאטש אומר, הנסתרות לה' אלקינו, היינו הצדיקים שמסתירים

והתבודדות, בין בלימוד התורה. ויש בזה שני דרכים, יש צדיקים שהתחילו בתפילה והמשיכו לתורה, ויש להיפך. ובאופן כללי זה הולך בדרך, שע"י ריבוי ההתבודדות, זוכה להיות בדביקות בה' כל היום, בין בעת לימוד התורה בין באכילה ומשא ומתן.

והנה כל צדיק וצדיק גילה נקודה אחת שזה שורש כל הנקודות שלו. רבינו גילה דרך הדביקות ע"י תפילות ובקשות בבחינת התבודדות, ואמר שכל הצדיקים הגיעו למה שהגיעו ע"י הדרך הזאת. וזה דרך פשוט מאוד, להרבות בדיבורים ותפילות לה', עד שיפשט כל הגשמיים, ויזכה להדבק בשלימות בהשי"ת.

ולזה נלמד קצת מלקו"מ סי' נ"ב שם הוא שורש ענין ההתבודדות. "על-כן צריך שילך לבדו בלילה, בדרך יחידי, במקום שאין שם אדם ושם ילך ויתבודד, ויפנה לבו ודעתו מכל עסקי עולם הזה, ויבטל הכל, עד שיזכה לכהינת בטול באמת הינו שבתהלה ירבה בתפלות ושיחות בהתבודדות בלילה בדרך יחידי, עד שיזכה לבטל זה הדבר, דהינו לבטל מדה ותאזה זאת ואחר כך ירבה עוד בהתבודדות הנ"ל, עד שיבטל מדה ותאזה אחרת וכן ינהג זמן רב בהתבודדות, בזמן הנ"ל, ובמקום הנ"ל עד שיבטל הכל ואחר כך עדין נשאר ממנו איזה דבר וכו', ואחר-כך מבטלין גם זה, עד שלא נשאר ממנו כלום [פרוש כי יכול להיות אחר שבטל כל התאוות ומדות רעות, עדין נשאר ממנו כלום דהינו שעדין לא בטל לגמרי הגאות והגסות, עד שנחשב בעיניו לאיזה דבר ועל-כן צריכין להתניגע ולהרבות בהתבודדות הנ"ל, עד שלא ישאר

הכלל שהיה רביה"ק מתבודד הרבה בשדות. שצריך לבא לבדידות עליון, בחי' בד קודש. שאין דבר בעולם רק השי"ת. וכן צריך להתפלל עד שבא ליחודו ית', שזה תכלית כל התפילות. שע"י המלכות והתפילה, בחי' זאת, יבא אהרן אל הקודש, שיבא אל היחוד, וירגיש שהשי"ת אחד, ואין עוד מלבדו ית', אין אדם נוקף אצבעו מלמטה רק כשמכריזין מלמעלה. אין שום דבר קטן וגדול שנעשה בעולם, רק ממנו ית', כל ההצלחה שלי ברוחני וגשמי, הכל ממנו ית', ואפי' מה שבעל בחירה עושה לי, הכל ממנו ית'. עד שנתדבק באחדות ה', אחד בשליטה ואחד במציאות. לכל זה זוכים לבא ע"י התפילה והבקשה.

והעיקר שצריך שירבה בהתבודדות. ודווקא באופן של ריבוי. כי אם אדם היה משתמש עם כל הרגעים שיש לו, היה יכול להספיק המון המון תורה ותפילה. החידושי הרי"ם אמר על הפסוק 'בשבתך בכיתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך', שיש כל כך הרבה זמן לכל יהודי, כמו בשבתו בכיתו, כך בלכתו בדרך, בשכבו ובקומו. אלא שאין מרגישים איך הולך הזמן ופורח על דא ועל הא. ובאמת נמצא האדם בדרכים אותו הזמן שהוא בביתו, ונדמה לאדם שאי אפשר לנצל את הזמן הזה.

יש הרבה זמן שעובר סתם, לפני תפילת שחרית, או בלילה וכדו'. דוד המלך קבע שזמן חצות הוא זמן שאדם צריך להתבודד עם בוראו, ולא דווקא בחצות לילה, כל זמן שאדם מתייחד עם בוראו הרי הוא בסוד היחוד העליון. עיקר הדבר שצריך האדם בכל יום ויום להתייחד עם בוראו, בין בתפילה

מבטל עצמו להשי"ת וממשיך חיות לכל העולמות.

כלל הדברים שרבינו גילה דרך איך לבטל מדה רעה יום אחר יום, והכל תלוי באמונה, שאם הוא מאמין בענין ההתבודדות והיחוד, שבזה יש כח לבטל כל ההסתרות שעל נפשו. אפי' אם זה יקח כמה וכמה שנים, בסוף ינצח. אפי' אם הס"מ מבלבל אותו, שכבר התפלל כמה פעמים על זה, ואינו מצליח, אם יתחזק בעבודת התפילה, בסוף יזכה לבא לביטול האמיתי. וזה עיקר הצעקה שצריך לצעוק שיזכה להתבטל להשי"ת. אפי' שהשי"ת רוצה בחי' אני, שתרצה כל המדרגות, אבל הוא רוצה גם בחי' אין שתתבטל אליו ית'. כי כל מה שאדם מבקש זה בחי' יש, והוא באור הכתר שהוא כלליות אני ואין, שבעצם אני רוצה הכל, ומשתוקק לכל התורה כולה וכל דרכי העבודה, יחד עם זאת, אני באין הגמור, אפי' שאני כמו שאני עכשיו, ואפי' שאהיה אלפי פעמים גרוע מזה, אני בטל להשי"ת. ורק ע"י שימוש הצדיקים ולימוד ספריהם הק', מתנוצץ לנו השגות האלו איך לקשר אני ואין כאחד.

והא לך לשון רבנו ז"ל מהתורה הזאת שכתבה בתכלית הקצור המהלך בדרך יחידי, הנעור בלילה וכו': "דע שעקר הכטול, שאדם מבטל ישותו ונעשה אין, ונכלל באחדות השם יתברך, אין זה אלא על-ידי התבודדות וההתבודדות צריך מקום וזמן מיוחד, שלא יבלבלו אותו המונעים והזמן הוא בלילה, הינו הנעור בלילה, שאז הכל ישנים והמקום הוא בדרך יחידי, ולא בדרך הרבים, שלא יפסיקנו עוברי דרכים, אלא

ממנו כלום, שיהיה בבחינת מדה באמת, עד שיזכה לבחינת בטול באמת] ואזי כשזוכה לבטול באמת, ואזי נכלל נפשו בשרשו, דהינו בו יתברך, שהוא מחיב המציאות אזי נכלל כל העולם עם נפשו בשרשו, שהוא מחיב המציאות, כי הכל תלוי בו, ואזי נעשה כל העולם על ידו בבחינת מחיב המציאות"

כי לכל אחד יש כמה וכמה דאגות, איך יצליח בתורה ותפילה, ושאר ענייניו ועסקיו. וצריך אדם להתייגע בכל עת בנקודה אחרת. ויש תמיד אלפי נקודות שעומדים בדרכו, שהיה רוצה ללמוד והצליח. ובכל עת יש איזה מדה ונקודה שמפריע לו. ואע"פ שצריך להתפלל על כל הענינים, אבל עיקר העבודה צריך לעמוד על מדה אחת. ולשים כל תפילותיו על זה הענין. למשל אם נכשל בתאוות אכילה, יתאמץ בתפילות והתבודדות בביקוש הנפש עד שיאיר לו השי"ת דעת אמיתי איך להתפטר ממדה זאת. ואח"כ מדה אחרת וכו'. עד שלא נשאר ממנו כלום.

היינו שיש כמה וכמה עולמות ומדרגות. ויש שאדם מתקן מדה אחת וכלפי המדרגה היותר עליונה עוד לא תיקן אותה. ועיקר הדבר עד שיבא למצב שאינו מרגיש את עצמו כלל. כי כל זמן שאדם מחפש איזה נקודה, עוד לא הגיע לכתר של אותו עולם, רק כשיזכה לבקש את הדביקות בו ית' בלבד אז זכה לכתר של אותו עולם. ואח"כ צריך לעלות עוד עולם ולהתחיל הכל מחדש. עד שיזכה לביטול האמת להכלל בשרשו. ואזי כל העולם נעשה על ידו בבחי' מחיב המציאות. לכן צדיק גוזר והקב"ה מקיים, כיון שהוא כ"כ

דיקא בדרך שאין רבים הולכים שם, שם ילך ויתבודד, והינו והמהלך בדרך יחידי ואז יכול לפנות לבו מכל וכל, ויכול לבוא לבטול כל הישות, והינו והמפנה לבו לבטלה ואז כשנתבטל לגמרי, אזי הוא נכלל באחדות השם יתברך, ואז הוא בא לבחינת מחיב, כי הקדוש-ברוך-הוא מחיב המציאות, וכל הדברים הם אפשר המציאות, וכשנתבטל ונכלל באחדותו, אזי הוא יוצא מבחינת אפשר, ונכלל במחיב, וזה בחינת: הרי זה מתחיב בנפשו, עכ"ל.

והנה הרה"ק המגיד זי"ע מבאר שכמו שהזרעים נרקבים עד שצומחים מחדש. כמו כן כדי להוולד מחדש, צריך להתבטל להיות כגולם ממש. בכל רגע של היום תרגיש שצריך להוולד מחדש. כי יש כל מיני הסתרות על נפשו, ואזי צריך להוולד מחדש, והוא ע"י שמבטל עצמו להשי"ת לגמרי לגמרי, בזה הוא נעשה אין, אז נכלל במחוייב המציאות, ויהי רצון שנזכה לזה ע"י תפילות ובקשות, ובוה נזכה לביאת גוא"צ ברחמים במהרה בימינו אמן.

